

Prolog

Jag går undan från fönstret och försöker ignorera oväsendet från mobben som samlats utanför mitt hem. De är ännu mer uppretade nu än förra gången de kom och bröt den nattliga freden på vår tysta och respektabla gata. De borde vara upprörda. Efter vad jag har gjort och den jag har blivit, är det bara en tidsfråga innan deras ilska vänds i raseri.

Jag sluter mina ögon där jag står i hallen, men jag kan fortfarande se hur de står insvepta i det orangea ljuset från en ensam gatlykta. De unga männen med sina munnar förvridna av vrede och med knytnävar som slår i luften. Kvinnorna med sina ansikten dolda bakom burkas lutar sig ut från grannhusens fönster. De gamla männen står vid sidan om och tittar på med sina blickar riktade mot mannen i allas mitt. Mannen med mer makt än dem alla.

Min far.

Jag andas djupt och anstränger mig ännu hårdare att stilla mina tankar.

Jag låter de högljudda ropen "Allahu Akbar!" och "Ta ut flickan!" smälta in i varandra och suddas ut. Jag vill inte höra deras röster och jag vill inte se deras ansikten. Inte för att jag är

rädd, även om jag är det – litegrann. Men fruktan är det sista jag vill känna just nu.

Jag behöver bara kunna tänka klart. Jag vill kasta ut mitt ankare och stålsätta mitt sinne mot de våldsamma strömmar som virvlar runt mig och försöker dra ner mig i panik. Vad som än kommer att hända härnäst, behöver jag hålla fast vid min tro.

Jag drar mig till minnes den bok jag en gång fick, en av de två böcker jag hållit undagömda för nästan alla i huset. Innanför dess fläckade och blekta pärmar står berättelser om män och kvinnor som dog medan de bekände sin trohet till Gud. Den död de gick till mötes beskrivs som brutal, men kraften i deras berättelser fyller mitt bröst med nya friska andetag och hjärtat med hopp.

Jag har läst dessa berättelser om och om igen – så många gånger att jag kan dem lika väl som fikonsträden och guavaträden i vår trädgård. Just nu är dessa träd de enda levande ting som skiljer mig från mobben utanför.

Jag tänker på den andra bok jag har gömd – den med de svarta läderpärmarna och med blad så tunna att jag alltid är rädd att jag ska ha sönder dem om jag inte hanterar dem med största varsamhet. Jag tänker på de berättelser som dessa sidor rymmer. Jag tänker på Paulus och Stefanus och så många andra som dog martyrdöden.

Kände de samma fruktan som jag känner när de stod inför sin pöbel? Rusade tankarna i deras sinnen och stormade det i deras hjärtan när slutet nalkades? Hade de samma kamp som jag, kämpade de för att hålla sina tankar riktade på evigheten efter döden i stället för på stunden innan? Och om de gjorde det, finns det hopp för mig?

Mitt liv är skört som pappersbladen nu. Mitt liv här på jorden är på väg att ta slut. Jag är redo att möta himlen. Men att lämna jorden bakom mig? Det är svårare. Kommer jag att ra-

deras från min familjehistoria? Kommer de att glömma mig? Kommer minnet av mig att utplånas?

Ljuden utifrån tar ett språng i styrka, som en tiger som dyker på sitt byte. Någon har öppnat ytterdörren. Jag kniper ihop ögonen och vill hålla dem stängda. Jag kan känna den varma sommarbrisen mot min kind.

Jag hör hur min mors röst blandar sig med folkmassan. Skriker hon något mot någon? Jag måste ignorera henne också nu.

Daniel. Det är honom jag väljer att tänka på. Jag föreställer mig hur han står inför mobben som kräver hans död. Jag ser hur han kastas i lejongropen och hur han förtröstar på att Gud och ingen annan har kontrollen. Jag tänker också på Daniels tre vänner, och på hur starka händer knuffar dem allt närmare den brinnande ugnen. Jag behöver inte ens försöka föreställa mig hettan – jag kan praktiskt taget känna den mot mina egna armar.

Jag minns den fjärde mannen som kunde ses bland flammorna – mannen som ingen visste namnet på men som alla kunde se. Mannen som vände pöbeln och hela kungariket till Gud igen. Mannen som förändrade allt.

Jag öppnar mina ögon och upptäcker att min mor står framför mig med sitt ansikte inramat av en slöja. Hon arrangerar en *dupatta* runt mitt huvud och täcker mitt hår och av ansiktets nederdel med tyget. Hon tittar in i mina ögon med tårar i sina.

”Skicka ut henne!” säger en djup röst bakom henne. Min fars röst är alltid den som låter högst.

Jag märker att min mor vill säga något, men orden stockar sig i hennes hals. Vi kramar om varandra, och jag känner hennes tårar på mina kinder.

”Kom ihåg att han är vår tillflykt”, säger jag till henne. ”Han är vår befriare och vår trofasta hjälp i nöden. Vare sig jag lever eller dör så kommer Jesus till min hjälp. Till vår hjälp.”

Jag följer min far ut genom dörren och genom gårdsplanen. Jag håller huvudet nedböjt och räknar stegen som tar mig förbi fikonträden och guavaträden och ut på gatan.

Först när min far stannar till, tittar jag upp och tar in hela scenen. Han vänder sig om mot mig, men jag vet att det inte är mig han kommer att titta på. I stället granskar hans blick folkhoppen. Jag låter mina ögon följa hans.

Mobben är större än jag trodde. Det måste vara två eller trehundra personer som samlats. Deras vrede är också våldsammare än jag förväntat mig, och jag kan känna hur deras hat borrar sig in i mig.

"Skjut henne!" skriker en av de unga männen intill mig.

Jag kastar en snabb blick på honom. Hans skägg är glest, det täcker knappt hans haka. Jag undrar om jag ens har träffat honom någon gång.

Snart sällar sig andra till ropen och tillägger ordet "*Kafir!*" – det ord som stämplar mig som en otrogen. Men oväsentet runt omkring mig bekommer mig inte längre. Något mycket mäktigare håller på att hända inombords.

Det händer på ett ögonblick. Plötsligt fylls jag av ett slags utomjordiskt mod. Jag känner hur orden brinner i mig som en kemisk reaktion. Likt fosfor som antänds i ett labb exploderar de av liv och tränger sig ut.

"Ja!" ropar jag. "Döda mig!" Min röst är hög, högre än jag någonsin minns att den varit. Och den är stark likaså. Men fast jag inte känner igen den, vet jag att den är min. Det är jag som talar, från djupet av min varelse.

"Om ni vill skjuta mig, så gör det", kastar jag ut och tittar rakt på grabben med den glesa skäggväxten. "Men gör det inte här. Ta mig till det största torget och låt hela staden få veta. Jag vill att alla i Pakistan ska höra att jag ger mitt liv till Jesus Kristus i dag."

Det uppstår en kort stunds tystnad innan en man bakom mig skriker: "Skär henne!"

"Ja!" Jag snurrar runt och ser att han håller en kniv med ett blad lika långt som hans hand. Orden kommer snabbare och högre nu, den brinnande ugnen inom mig blir allt hetare. Även om jag ville, skulle jag inte kunnat hejda mig från att tala som jag gör. Inget kan tysta mig just nu. "Ni kan skära av mig halsen, men jag tror på en stark och mäktig Gud som kan göra underbara saker – i går, i dag och i all evighet! Om ni dödar mig, tror jag att många kommer att få höra om vad som har hänt mig och fråga vem Jesus är. Och när de söker honom, kommer de att finna honom!"

"Bränn henne!"

"Ja!" säger jag. "Bränn ni mig. Jag kommer att få vara med honom, och han kommer att komma ned. Ni kommer alla att få se hans strålande ansikte, och många av er som står här kommer att se att han är den sanne Guden. Oavsett hur ni dödar mig, kommer många av er att bli kristna just i denna dag!"

Allting saktar ner medan jag ser mig omkring. I den stunden ser jag klarare än jag någonsin har gjort i mitt liv. Jag kan se blindheten hos de män som skriker ut sitt hat mot mig. Jag kan känna fruktan och smärtan hos kvinnorna med sina slöjor, som gömmer sig bakom murar och fönster. Jag vet att jag var som en av dem för inte så länge sedan. Jag var sargad och vilse, ett ensamt får som hade förrirat sig för långt och hade förlorat allt hopp om att finna trygghet.

Men inte nu. Nu är jag redo. Min kamp är över. Jag är redo att dö. Jag sluter mina ögon och andas en tyst bön av tacksägelse. Snart kommer det att vara över. Snart kommer jag att vara...

"Vänta." Min fars röst skär genom den larmande folkhopen. Min bön fryser till is och blodet i mig stelnar.

Jag öppnar mina ögon. Han står nära mig – så nära att jag kan känna den svaga doften av hans rakvatten. Om jag ville, skulle jag kunna sträcka mig ut och röra vid honom.

Jag kan inte minnas när vi var så nära varandra sist.

Jag kan inte minnas att vi någonsin varit så nära varandra.

Han ser förbi mig, men jag tittar intensivt på honom och studerar hans ansikte på samma sätt som jag brukade studera prover under ett mikroskop. På så här nära håll verkar det välbekanta plötsligt främmande och underligt. På så här nära håll är inget hos min far som jag mindes honom.

Han ser gammal ut. Sliten.

”Vänta”, säger han igen. För första gången under alla mina tjugoett år, vad jag kan minnas, fäster han sin blick i min.

Den blick han ger mig är inte en fars blick. Det är inte en blick som uttrycker kärlek eller vänlighet eller omsorg. Den är inte som min mors. Min far stirrar på mig genom ögonen på en man som inte känner något som helst för det han ser.

”Jag har en bättre idé”, säger han. Han blinkar ett par gånger och vänder sig bort.

Jag vet inte vad han planerar, men jag vet vad han tänker. Han ser på mig annorlunda nu. Han ser på mig som hans jihad. På ett eller annat sätt måste jag betala.